

странѣ отъ който не идѣтъ обыкновенно домашнитѣ. Слѣдъ малко почука ся на вратата, и видѣхъ г-жѣ Порое распѣхтияѣ,—Братовчедѣ, рече ми, имамъ да ти говорѣѣ.

Азъ ѣхъ изгледахъ и, — Да не бы, рекохъ, да ся е случило нѣкоя злочестина ?

— Не ми ся струва чакъ толкозь, но както и да е ще видишь самъ и ще сѣдишь. Сѣдни. Прѣзъ тритѣ или четыритѣ вечера които на послѣдне врѣме прѣминаѣ при господжытѣ Ларокъ не съгледа ли нѣкакво промѣненіе въ поведеніето имъ ?

— Не.

— Не съгледа ли поне еднѣ необыкновеннѣ тишинѣ и спокойствіе въ правѣтъ имъ ?

— Може, да. Освѣнъ скърбѣтъ заради смъртътъ на стареца, видѣхъ ми ся по-вече спокойни и даже по-вече благодарни отъ другъ пѣтъ.

— Безъ сумнѣніе ще да си видѣлъ и друго още ако да си останѣлъ както мене петнадесѣтъ дена на редъ съ тѣхъ. Пригледахъ на примѣръ много пѣти между двѣтъ знакове на едно тайно споразумѣніе и съвиновность ; промѣнили сѣ още и обычаитѣ си не малко. Г-жа Ларокъ напустнѣ жерникътъ си и възглавницытъ си и става много рано сутринъ, та сѣда тутакси съ Маргаритѣ на работѣ. И двѣтъ шѣѣтъ отъ сутринъ до вечеръ и непрѣстанно пытатъ що може да спечели нѣкой на день отъ шевъ. Съ еднѣ речъ гледахъ едно нѣщо което неможахъ да отгадаѣ. Но най-